

မြပုလဲသွယ်

ချစ်ခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်

အခန်း(၁)

ဒေါက်တာညီသစ္စာသည် လက်က နာရီကို တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး နောက် သူ တာဝန်ကျသည့် အဆောင်ထဲရှိ နောက်ဆုံးလူနာကို စမ်းသပ် စစ်ဆေးကာ ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးလိုက်ချိန်မှာပင် သူနှင့် ဂျူတီလဲရန် ရောက်ရှိလာသော သူငယ်ချင်း သော်ကကို တွေ့လိုက်ရတာပဲ ဖြစ်သည်။

သော်ကမှာ သူ့ပုံစံအတိုင်း ရေးကြီးသုတ်ပျာ ကတိုက်ကရိုက်နှင့်ပင် အချိုး မပြေပြစ်စွာ သူ့ကို ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်လာသဖြင့် ဒေါက်တာညီသစ္စာ ကိုယ်တိုင်လည်း သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူကို တုံ့ပြန် နှုတ်ဆက် ပြုံးပြလိုက်သည်။

သော်ကတစ်ယောက် စောစီးစွာ ရောက်ရှိလာခြင်းကြောင့် ဂျူတီလဲရန် စောင့်နေရမည့် တာဝန်မှ လွတ်ကင်းသွားသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင် မိသည်။

"ညီသစ္စာ . . . မင်း ညက နိုက်ဂျူတီလားလို့"

"အေးလေ"

"ဟာ . . . ဒါဆို နေ့လယ်ကလည်း မင်း မအိပ်လိုက်ရဘူးပေါ့"

"အေးကွ . . . မသက်မွန်က အကူအညီ တောင်းလို့ အီးဗနင်းဂျူတီပါ တာဝန်ယူလိုက်ရတယ်"

သော်ကက ကိုယ်ချင်းစာနာသလို ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး အဝတ်ဗီရို ထဲမှ ပိုးသတ်ထားသော ဝတ်ရုံအသစ် တစ်ထည်ကို ဆွဲထုတ်နေချိန်မှာ ညီ သစ္စာက သူ့စားပွဲပေါ်ရှိ ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို သိမ်းဆည်းလိုက်ပါသည်။

"ကဲ . . . ငါ သွားတော့မယ် သော်က၊ ချာ(တ်)ထဲမှာ အခြေအနေတွေ အားလုံး ရေးဖြည့်ထားပြီးသား၊ ဘာမှ မထူးခြားသေးဘူး"

"အေး . . . အေး"

အပြင်စင်ကြံသို့ ထွက်လိုက်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ထုက သာ ကြီးစိုးနေ၏။ ကားရပ်နားထားရာသို့ လျှောက်လာရင်း သားကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိသည်။ ဒီအချိန်လောက်ဆို သားတစ်ယောက် ဘကြီး တိုး လက်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်လောက်ပြီ ထင်သည်။

သိပ်တော့မသေချာ။

တစ်နေကုန်အိပ်ပြီး ပြန်နိုးနေတတ်တာမျိုးလည်း ရှိရာ သားသားအတွက် မုန့်ဝယ်သွားရန် ကားကို မုန့်ဆိုင်ရှိရာသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

လမ်းကလည်း မှောင်၊ မုန့်ဆိုင်သွားသည့် လမ်းကိုလည်း ရုတ်တရက် မမှတ်မိသဖြင့် ချာချာလည်ပြီးမှ မုန့်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တွေ့သဖြင့် ကားရပ်ပြီး မုန့်ဝယ်လိုက်သည်။

မိုးဖွဲဖွဲကျလာသဖြင့် ကားကို သတိထားပြီး မောင်းလာရင်း အိမ်ရှေ့အရောက်မှာ ကားကို ဟွန်းတီးလိုက်သည်။

"တီ"

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။

အပြာရောင်ထီးကြီး တစ်လက်နှင့်အတူ ဘကြီးတိုးကို သားသားနှင့်အတူ မိုးရေထဲ ထွက်လာတာကို ကားမီးရောင်ဖြင့် မြင်လိုက်ရသည်။

"ကျွီး"

ကားတံခါး ပွင့်သွားသည်နှင့် ညီသစ္စာ ကားပေါ်က ဆင်းပြီး သားကိုယ်လေးကို ပွေ့ချီမယူပြီး ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို အားပါးတရ ရှိုက်နမ်း

လိုက်သည်။

"ဟေး . . . သားသား မအိပ်သေးဘူးလားကွ"

"ဟင့်အင်း"

"မြေးက တစ်ရေးနှီးလာတာကွ လူလေးရ၊ ကဲ . . . ကဲ ကားပေါ်တက်ကြ၊ တော်ကြာ သားအဖ နှစ်ယောက်စလုံး မိုးရေတွေ စိုဦးမယ်၊ မိုးက ပိုသည်းလာပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီးတိုး၊ လာ . . . သားသား"

ညီသစ္စာ သားကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ချီလျက်သား ကားကို နေရာမှ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ အေးဆေးငြိမ်သက်သော သားက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာရှာပါသည်။

အမိမဲ့သားလေး ဖိုးလမင်းအတွက် သူသာလျှင် အမိ၊ သူသာလျှင် အဖ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ညီသစ္စာ၏ အချိန်နာရီ စက္ကန့်တိုင်းကို သားအတွက် မြှုပ်နှံ ပေးဆပ်ထားသူ ဖြစ်သည်။

သား၏ မိခင်မှာ သားကို မွေးပြီးနောက် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရာ ရက်ပိုင်းမျှသာရှိသော သားငယ်လေးနှင့် သူ့ဘဝခရီးကို နေသားတကျဖြစ်အောင် ကြိုးစား ရုန်းကန်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

ဪ . . . သဇင်ရယ်။

အခုဆိုရင် နှစ်နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလကိုတောင် လွန်မြောက်ခဲ့ရပါပြီကောဗျာ။ ဇနီးဖြစ်သူကို ရင်ထဲမှာ တိုးတိတ်စွာ တိုင်တည် ဆိုညည်းလိုက်မိသည်။

သားကဖြင့် ဘာမှ မသိရှာ။

ဘကြီးတိုးနှင့် သူ့ဒယ်ဒီ ရင်ခွင်မှာ တစ်လှည့်စီ ခိုဝင်ရင်း နှစ်နှစ်အရွယ်

ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဖြစ်အပျက်တွေက မနေ့တစ်နေ့ကလို့ ထင်ရပေမဲ့ အချိန်တွေက ရပ်ဆိုင်းမနေ၊ နှစ်နှစ် ဆိုသည့် အချိန်ကို လျင်မြန်စွာ ဖြတ်ကျော် ကုန်လွန်သွားစေခဲ့သည့် အဖြစ်ပါ။

"ဟောဒီမှာ . . . သားသားအတွက် ဒယ်ဒီ မုန့်မုန့်တွေ ဝယ်လာတယ်ဗျာ၊ အာဝါးလေး ပေးပါဦး"

"အာပါး"

"အဟွန်း . . . ဟွန်း . . . ဟွန်း"

သားက သူ့ပါးပြင်ကို သူ့နှုတ်ခမ်းလေးဖြင့် ကပ်ပြီး အာဝါးဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် ကြည်နူးချမ်းမြေ့စွာ သူ ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက် သားနှင့်အတူ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

"ဘကြီးတို့ ထမင်းစားပြီးပြီလား"

"မစားရသေးဘူးကွ . . . လူလေး ပြန်အလာကို စောင့်နေတာ၊ ခဏနားပြီး ရေချိုးလိုက် လူလေးရေ၊ ဘကြီးတိုး ထမင်းပွဲ အသင့်ပြင်ပေးထားမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီးတိုး"

ဘကြီးတိုး ဟင်းချိုအိုး ပြန်နွေးနေချိန်မှာ တစ်နေ့တာ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်လာသမျှ အားပါးတရ ခေါင်းလျှော် ရေချိုးမိသူက ဒေါက်တာညီသစ္စာ ဖြစ်သည်။

အိမ်ရှင်မ မရှိသော အိမ်မှာ မည်သည့်အိမ်ဖော်မှ မထားပါ။ ဘကြီးတိုးနှင့် ညီသစ္စာတို့ပဲ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ သန့်ရှင်း ဖွပ်လျှော် ချက်ပြုတ်နေကြရပါသည်။ ဒီကြားထဲ သားကိုလည်း ဂရုစိုက် ပြုစုကြရသေးရာ တစ်အိမ်လုံးတွင် သား၏ ကိစ္စကသာ အရေးကြီးသည့်အတိုင်း တခြား ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ရှိနေကြပါသည်။

ညီသစ္စာ၏ ဒုက္ခကို မကြည့်ရက်၍ ယောက္ခမ လုပ်သူက
နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ တိုက်တွန်း အကြံပေးသော်လည်း ညီသစ္စာမှ
လက်ခံခြင်း မပြုခဲ့ပါ။

ယောက္ခမကြီးများက သားကို သူတို့နှင့်အတူ ထားခဲ့ပါဟု ဆိုတော့လည်း
မရ။ သားမရှိလျှင် သူ့ဘဝလည်း ရှိတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း အတိအလင်း
ပြောပြီး သားကို သူနှင့်အတူ သူ့မျက်စိရှေ့မှာပဲ သားကို ထားခဲ့သည်။

သားမာမီ မရှိတည်းက သားနှင့်သူ တစ်ခါမှ ခွဲနေဖူးခြင်း မရှိသေးပါ။
နောက်အိမ်ထောင် ပြုဖို့လည်း စိတ်မကူး။ သားကို မိထွေး လက်ထဲမှာ မ
ထားဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း သားအတွက်ဆိုလျှင်
မောသည် ပန်းသည်ဟု သဘောမထားနိုင်။

တစ်နေ့တာ ပင်ပန်းလာသမျှ သားမျက်နှာလေးကို မြင်သည်နှင့် အားပြည့်
လန်းရွှင် သွားရမြဲ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ထမင်းဝိုင်းမှာ သားနှင့်အတူ ထမင်း
လက်ဆုံ စားရသည်ကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်သူ ဖြစ်သည်။

သားအတွက် သီးသန့်လုပ်ထားသည့် ခုံမှာ သားကို ထိုင်စေပြီး သူနှင့်
ဘကြီးတိုး ထမင်းစားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သားက သူ ဝယ်လာသည့် မုန့်
တွေကို စားပြီး သူ့ဒယ်ဒီနှင့် ဘကြီး ဖြစ်သူကို မည်းနက် ဝိုင်းစက်သော
မျက်ဝန်းပြာကြီးတွေနှင့် တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေပုံက ချစ်စရာ ကောင်းလှ
သည် ဖြစ်ရာ သား၏ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို လက်ဖြင့် တစ်ချက်မျှ တို့ထိ
လိုက်ရင်း ...

"ဟေ့ ... သားသား ဒယ်ဒီ ဝယ်လာတဲ့ မုန့်မုန့် ကောင်းရဲ့လားဗျာ"

"ကောင်းတယ်"

"အဟွန်း ... ဟွန်းဟွန်း"

သားအဖြေကို သူ သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်မိသည်။ ထမင်းစားပြီးလျှင် သားကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ကောက်ပွေ့ပြီး ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

"ဪ . . . တူလေးကို ပြောရဦးမယ်၊ ဟိုဘက်အိမ်ကြီးက ဘုရားကိုးဆူပွဲ ဖိတ်စာ လာပေးထားတယ်ကွဲ့၊ သွားဖြစ်အောင် သွားလိုက်ပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီးတိုး"

"ရော့ . . . ရော့ ဒီမှာ ဖိတ်စာ"

ညီသစ္စာ လက်ထဲက ဖိတ်စာလေး တစ်စောင် ရောက်လာသဖြင့် သူ ဖွင့်ဖတ်ပြီး ပြန်ချထားလိုက်သည်။ ကိုယ်က ဒီမြို့ခံ မဟုတ်၊ ဧည့်သည်လူစိမ်းမျှ ဖြစ်ရာ နာမည်တွေကို မြင်သော်လည်း ဘယ်သူဘယ်ဝါဟု သိသည်မဟုတ်။ လူမှုရေးအရ မဖြစ်မနေ သွားရုံမို့ သွားရမည့်အချိန် နာရီလောက်ကိုသာ ကြည့်ရှု မှတ်သားထားလိုက်သည်။

တီဗွီရှေ့မှာ ထိုင်ရင်း တဖြည်းဖြည်း အိပ်ပျော်စပြုချိန်မှာ သားကလည်း သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းကလေးစောင်းပြီး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေရှာပြီမို့ သားကို အသာပွေ့ယူမချီရင်း အိပ်ရာထက်မှာ အသာချသိပ်လိုက်သည်။

သိပ်မကြာပါ။

ဒေါက်တာ ညီသစ္စာ ကိုယ်တိုင် သားကိုယ်လေးကို ပွေ့ဖက်ရင်း နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားရာ ဘကြီးတိုးမှာ သူတို့သားအဖ အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး သနားကြင်နာစွာ သက်ပြင်းကျယ်ကြီး ချလိုက်မိသည်။

အင်း . . . လူလေး . . . လူလေး အသက်အရွယ် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကံ ခေရာပါလားကွယ်။

ညီသစ္စာ ဒေါက်တာဘွဲ့ ရသည့်နှစ်မှာ မိခင်မုဆိုးမကြီး နာမကျန်းဖြစ်ရာမှ အစပြု၍ မာမီ့သူငယ်ချင်း၏ သမီးဖြစ်သော သဇင်နှင့် မိခင်ကြီး၏

သဘောအတိုင်း လက်ထပ်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

သဇင်ကို လက်ထပ်ပြီး မကြာခင်မှာပင် မိခင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားရာ သဇင် တစ်ယောက် သူ့အနားမှာ ရှိနေသဖြင့် သူ့အတွက် ဖြေသိမ့်စရာ ရင်ခွင်တစ်ခု ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

သဇင်ကို မချစ်သော်လည်း သူ့အပေါ်တွင် အစစအရာရာ တတ်သိလိမ္မာ၍ သူ့ကို ချစ်မြတ်နိုးသော ဇနီးအဖြစ် သံယောဇဉ် တွယ်ငြိခဲ့မှ သားလေးကို မွေးဖွားပြီးနောက် ကွယ်လွန်သွားရာ ကံဆိုးလှသော သူတို့သားအဖ အဖြစ် ကို ရင်နာမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာညီသစ္စာ ကိုယ်တိုင် တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်သလို သဇင် ကလည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်ရာ ယောက္ခမကြီးများမှာ သမီး ကိုယ်စား သမက်နှင့် မြေးလေးကို တွယ်တာ သံယောဇဉ် ပိုကြရှာ သော်လည်း ဒေါက်တာညီသစ္စာ၏ စိတ်ကို စာနာ သနားမိကြသဖြင့် မြေး လေးကိုလည်း မခွဲရက်၊ သမက်ကိုလည်း အပြောခက်ခက်နှင့်ပင် သူ တာဝန်ကျရာ မြို့လေးသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားရသည့် အဖြစ်ကို သည်အတိုင်း ကြည့်နေကြရခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ ကိုယ်စီ ခံစားချက်များနှင့် ဖြစ်သည်။

ကလေးပေါက်စလေး တစ်ဖက်၊ အလုပ်တာဝန် ဝတ္တရားတွေ ထမ်းဆောင် နေရသော သမက် ဖြစ်သူ၏ ဒုက္ခများကို ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့နေရသဖြင့် မြေးဖြစ်သူအတွက် စိတ်ချ ယုံကြည်ရမည်ဟု ထင်ရသော အိမ်ထောင်ဖက် ကို ဆွေမျိုးနီးစပ်ထဲမှာ ရှာဖွေ စပ်ဟပ်ပေးစား ပါသော်လည်း ဒေါက်တာညီ သစ္စာက လက်မခံဘဲ ပြတ်သားစွာ ငြင်းပယ်သဖြင့် လက်လျှော့ကြ သော်လည်း မကြာခဏ ဆိုသလို နားချနေကြလွန်းသောကြောင့် ဒေါက်တာ ညီသစ္စာ တစ်ယောက် သားကို ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ပြီး အခုလို အားလုံးနှင့် ဝေး

ရာကို ရှောင်ပြေးလာခြင်းကို ဘကြီးတိုး အသိဆုံး ဖြစ်သည်။

"ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့် အိမ်ထောင်ရေးကို ကျွန်တော့် စိတ်ကြိုက်ပဲ ရွေးချယ် တည်ဆောက်ချင်တယ် ဘကြီးတိုးရယ်၊ ကျွန်တော် တကယ် ချစ် မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းကလေး မတွေ့သရွေ့ ဒီဘဝမှာ သားနဲ့ပဲ နေသွားတော့မယ်"

"မာမီ စိတ်ချမ်းသာအောင် ကျွန်တော့်ဘက်က ဖြည့်ဆည်း လိုက်လျောခဲ့ ပြီးပြီမို့ ကျွန်တော့်တာဝန် ကျေပြီလို့ ထင်ပါတယ်"

"တူလေး ပြောတာ မှန်ပါတယ်ကွယ်၊ လူလေး စိတ်ချမ်းသာရင် ဘကြီး တိုးလည်း စိတ်ချမ်းသာတာပါပဲ၊ လူလေး စိတ်ချမ်းသာသလိုသာ ဆုံးဖြတ် ပါ"

ညီသစ္စာ ပြောသမျှ မှန်နေသည်မို့ ဘကြီးတိုး ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံလိုက် သည်။ မိခင်ကြီး မကျန်းမာစဉ်က မမာသည့် မိခင်ကြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် လိုက်လျောခဲ့သော သားလိမ္မာတစ်ယောက် အတွက် ကိုယ်တိုင် စိတ် ချမ်းသာမှု ရှာဖွေမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ဟ ပြောဆိုလာခြင်းမှာ တရားနည်း လမ်းကျပါသည်။

စာအုပ်နှင့်မျက်နှာ မခွာတမ်း စာကိုသာ ကြိုးစားခဲ့ရသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ချစ်သူရည်းစားလည်း မထားဖြစ်ခဲ့သူ ဖြစ်ရုံမက ညီသစ္စာ ရင်ခုန်ရမည့် ချစ်သူကိုလည်း မတွေ့ခဲ့။

ထို့ကြောင့်ပင် သူ့အပေါ်မှာ တစ်ဖက်သတ် မေတ္တာရှိနေသော သားတို့မာမီ နှင့် မိခင်ကြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် လက်ထပ်နိုင်ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ညီ သစ္စာမှာသာ နှလုံးသားနှင့် ထပ်တူထားပြီး ချစ်သူ ရှိနေခဲ့မည် ဆိုလျှင် လည်း မိခင်ကြီး သဘောတူသည့် သင်္ဇင်နှင့် လက်ထပ်ဖြစ်လိမ့်မည် မထင်။

သူ ချစ်သူ မြတ်နိုးသူကိုသာ လက်ထပ်လိုပါသည်ဟု ဆိုသော်လည်း ညီ

သစ္စာကိုယ်တိုင် များပြားလှသော အလုပ်တာဝန် ဝတ္တရားနှင့် အိမ်ကိစ္စ၊
သား၏ ကိစ္စဖြင့် ချစ်သူရည်းစား ရှာဖွေရန် အချိန်ပင်မရရှာ။ ဒါကို ဘကြီး
တိုး အသိဆုံး ဖြစ်သည့်အတိုင်း သားငယ်ကို ဖက်ထွေးရင်း နှစ်ခြိုက်စွာ
အိပ်ပျော်နေသော ညီသစ္စာ၏ တည်ကြည်ခံ့ညား ချောမောသော မျက်နှာကို
တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူတို့သားအဖကို ဘကြီးတိုးကိုယ်တိုင် ခြင်ထောင်ချပေး
ပြီး အခန်းမီးလေးကို ငြိမ်းကာ နေရာမှ ထွက်ခဲ့သည်။

အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲမှာပဲ သူ ချစ်မြတ်နိုးရမည့် ချစ်သူကို ရှာဖွေနေမည်လား
သို့မဟုတ် သားသား၏ အလုပ်တွေနှင့်ပဲ ရှုပ်ထွေးနေမည်လား ဆိုတာ ညီ
သစ္စာမှတစ်ပါး တခြားဘယ်သူမှ သိနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

အခန်း(၂)

တစ်ဖက်ခြံကြီး တစ်ခုလုံး ရောင်စုံမီးများ၊ ရောင်စုံကားများ၊ ရောင်စုံလူများ စကားပြောသံ၊ ရယ်မော နှုတ်ဆက်သံများဖြင့် ဝေဆာ ဆူညံနေတာကို ကြည့်ပြီး ဒေါက်တာညီသစ္စာ တစ်ယောက် ရင်ခွင်ထဲက သား ပါးလေးကို တစ်ချက် ငုံ့နမ်းလိုက်ပါသည်။

"ကျွန်တော် သွားတော့မယ် ဘကြီးတိုးရေ၊ သားကို ခေါ်ထားပါဦး"

"ဟင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း ဒယ်ဒီ"

"ဒယ်ဒီ"

"ဟောဗျာ . . . သားကပါ ဒယ်ဒီနဲ့ အတူတူ လိုက်ချင်လို့လား"

အရင်လို ဘကြီးတိုး လက်ထဲ အလွယ်တကူ လိုက်မသွားဘဲ သားက ညီသစ္စာ လည်ပင်းကို သူ့လက်ကလေးများဖြင့် တင်းကျပ်စွာ ဖက်တွယ်ထားပုံကြောင့် သူ မြတ်နိုးစွာ ပြုံးရင်း သားကို မေးလိုက်တော့ သားက သူ့ခေါင်းလေးကို တဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြသဖြင့် သူ သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်မိသည်။

"အဟွန်း . . . ဟွန်း . . . ဟွန်း"

"ဒယ်ဒီ့သားက အတူလိုက်မယ် ဆိုတော့ ခေါ်သွားရတာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ . . . ဘကြီးတိုးရေ သားသားအတွက် အင်္ကျီသစ်သစ်လေးတွေ ထုတ်ပေးပါဦးဗျာ"

"ဖြစ်ပါ့မလား လူလေးရယ်၊ ဟိုမှာက လူကြီးတွေချည်းပဲ၊ တော်ကြာ သားသားက ထင်္ဂါကျနေလို့ လူလေး အခက်တွေ့ နေပါဦးမယ်"

"ဖြစ်ပါတယ် ဘကြီးတိုးရ၊ သားသား ဟိုကျရင် မငိုဘူးနော်"

"ငိုဘူး"

"အဟွန်း ... ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ဒယ်ဒီ့သားလေးက သိပ်လိမ္မာတာပဲ၊ ကဲ ... လှလှ ဝတ်မယ်ကွ"

သားကို ညီသစ္စာကိုယ်တိုင် ပေါင်ဒါလိမ်းပြီး အဝတ်လဲပေးတော့ သားက လိမ္မာသော ကလေးပီပီ ငြိမ်နေပါသည်။ နနွဲ့ ပျော့ပျောင်းသော ဆံပင် နက် နက်လေးတွေကို ဘီးကလေးနှင့် ဖြီးပေးလိုက်တော့ သားက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံး၊ ချစ်စရာအကောင်းဆုံး ကလေးလေး ဖြစ်သွားသည်။

"ကြည့်ပါဦး ဘကြီးတိုးရယ်၊ ကျွန်တော့်သားလေးက မချောဘူးလား"

သား၏ မျက်နှာကို ကျေနပ်ပီတိဖြစ်စွာ တစ်မိမိကြည့်ရင်း ပြုံးလျက် သူ ဆိုလိုက်ပုံက ဖခင်တစ်ယောက်၏ ရင်တွင်းမေတ္တာ စိတ်များဖြင့် နူးညံ့ ပြည့် လျှမ်းနေပါသည်။

"သားသားလည်း ချောပါတယ်၊ သားရဲ့ အဖေကလည်း ချောပါတယ်တဲ့ ဗျား"

"ဘကြီးတိုးကလည်းဗျာ ... အဟွန်း ... ဟွန်း ... ဟွန်း"

လူကြီး ရှက်တော့ ရယ် ဆိုသလို ဘကြီးတိုး စကားကို မျက်နှာနီနီနှင့် သူ ရယ်လိုက်တော့ ဘကြီးတိုးကလည်း ငယ်ရွယ်သော အဖေနှင့် နနယ်သော သားဖြစ်သူ နှစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေပါသည်။

သားကို ချီထားရင်း သူ့လက်မောင်းမှာ ပူခနဲ ဖြစ်သွားသဖြင့် ငုံ့ကြည့် လိုက်ရာ ...

သားသား သူ့ကိုယ်ပေါ် ရွှေမိုးတွေ ရွာချလိုက်သဖြင့် ညီသစ္စာ ဝတ်ထား သော အင်္ကျီမှာ သား၏ ရှူရှူးများ စိုရွဲသွားသည်။

"ဘကြီးတိုးရေ . . . လုပ်ပါဦးဗျာ၊ သားသားရော ကျွန်တော်ရော နှစ်ယောက်စလုံး အဝတ်လဲမှ ဖြစ်တော့မယ်"

"လာ . . . လာ . . . မြေးလေး အဘတိုး မြေးကို အင်္ကျီလဲပေးမယ်၊ လူလေးလည်း မြေးကို ထားခဲ့ပြီး တစ်ဖက်ခြံကို သွားလိုက်ပါကွယ်၊ အကြာကြီး မနေချင်လည်း မျက်နှာပြပြီး ပြန်ခဲ့ပေါ့"

"အခုမှတော့ အဲဒီလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပဲ ဘကြီးတိုးရေ၊ သား . . . ဒယ်ဒီ အခုပဲ ပြန်လာခဲ့မယ် ဟုတ်လား"

သားက ဒီတစ်ခါတော့ ဘကြီးတိုး လက်ပေါ်က သဘောကောင်းစွာ ခေါင်းလေးညိတ် ပြပါသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ သားက အခုလိုပဲ ဘောင်းဘီထဲ ရှူးပေါက်ချတတ်ရာ သူ့အပြစ်သူ သိပြီး ဘကြီးတိုး လက်ထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အချိန်လည်း မနည်းတော့ပြီမို့ တခြားဝတ်စုံလဲကာ တစ်ဖက်ခြံကို ထွက်ခဲ့သည်။ ခြံနီးချင်း ဆိုသော်လည်း တစ်ဖက်ခြံမှာ ဘယ်သူတွေ နေကြမှန်းလည်း မသိ။

ဖေဖေမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် ဤအိမ်ကြီးကို ငှားနေဖြစ်သည် ဆိုပေမဲ့ လခအများကြီး ပေးရတာလည်း မဟုတ်။ အိမ်ရှင်ကိုယ်တိုင်က သူတို့အတွက် ပိုနေသည့် ဤအိမ်ကြီးမှာ ညီသစ္စာ မပြောင်းမချင်း နေပါဟု ပေးထားသူ ဖြစ်သည်။

ပြောင်းရွှေ့ပြီး ရောက်လာကြသည်မှာ မကြာသေးသလို ကိုယ့်အာရုံနှင့် ကိုယ် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်မိတာလည်း ပါသည်။ တခြားသူတွေလိုလည်း အိမ်တက်တွေ ဘာတွေလည်း အခုထိ မလုပ်ရသေး။

စုစုပေါင်း ပြောင်းလာသည့် လူက သုံးယောက်ထဲ ဖြစ်ရာ ထိုသုံးယောက်

သော သူမှာလည်း အင်မတန် ငယ်ရွယ်နုနယ်သော နှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးနှင့် အသက်ခြောက်ဆယ် အရွယ် အဘိုးအို တစ်ယောက်၊ အသက် နှစ်ဆယ် ကျော်အရွယ် လူလတ်ပိုင်း ဆရာဝန် တစ်ယောက်တို့သာ ဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုနှင့် ကလေးပေါက်စတို့မှာ ဘာမှ မလုပ်တတ်၊ မကိုင်တတ် ကိုယ် တစ်နိုင်စာ စားရေး သောက်ရေး၊ နေရေးထိုင်ရေး ကိစ္စပင် မနည်းကြိုးစား လုံးပန်းနေကြရသလို သူကိုယ်တိုင်လည်း ဆေးရုံတစ်ဖက် အိမ်ရှိမိသားစု တာဝန် တစ်ဖက် မနည်း ပြေးလွှား ထမ်းဆောင်နေရသူ ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်အိမ် ခြံဝန်းကျယ်အတွင်း လှမ်းဝင်လိုက်သောအခါ ရုတ်တရက် သူ့ကို ကြုံဆို ဧည့်ခံမည့်သူ ရှာမတွေ့ချေ။ တစ်ယောက်တည်း ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေစဉ်မှာပင်...

"တစ်ယောက်တည်းလားဟေ့ မောင်သစ္စာ"

"ဟာ . . . အန်ကယ် သားက အိမ်မှာကျန်ခဲ့လို့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပဲ ခင်ဗျာ"

"ဒါဖြင့် အန်ကယ်နဲ့ လိုက်ခဲ့၊ ဒီက အိမ်ရှင်တွေနဲ့ တစ်ခါတည်း မိတ်ဆက် ပေးလိုက်မယ်၊ ဒါမှ နောက်ဆို အိမ်နီးနားချင်း အသိမိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွား ပြီး လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ ရှိရင်လည်း အလွယ်တကူ ပြောနိုင် ဆိုနိုင်တာ ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်"

ဖေဖေမိတ်ဆွေ အန်ကယ် ဦးဘဇော်နှင့် ညီသစ္စာ အတူလိုက်ခဲ့သည်။

"ဒေါ်မြသိန်းတို့ မိသားစုက အင်မတန် စိတ်ရင်းကောင်းကြတဲ့ သူတွေပဲ၊ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာ မောင်သစ္စာအတွက်လည်း မနစ်နာသလို ဒေါ်မြသိန်းအတွက်လည်း ပိုအဆင်ပြေသွားတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆို

တော့ ဒီအိမ်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြသိန်းက ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူး၊ အမြဲချူချာ နေလို့ ဆရာဝန်နဲ့ ဆေးမပြတ်ကုနေရတော့ မောင်သစ္စာလို ဆရာဝန်တစ် ယောက် အိမ်ဘေးနား ရောက်လာတာ သူ့အတွက် ကံကောင်းခြင်း တစ်မျိုး ဆိုလည်း မမှားဘူးပေါ့ကွ"

"ဟုတ်ကဲ့အန်ကယ်"

"ဟော . . . ဟိုဘက်က စားပွဲမှာ ထိုင်နေတာ ဒေါ်မြသိန်းပဲ"

အန်ကယ် ဦးဘဇော် ညွှန်ပြရာကို သူ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပိန်လိုဖျော့ တော့သော အသွင်ဖြင့် အနွေးထည် ထူထူ ဝတ်ပြီး ထိုင်နေသော ဘကြီးတို့ အရွယ် အန်တီကြီး တစ်ယောက်ကို နူးညံ့ သိမ်မွေ့သော အပြုံးဖြင့် လူများနှင့် နှုတ်ဆက်စကား ဆိုနေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဒေါ်မြသိန်းဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးနားတွင် ရုပ်ချင်း ခပ်ဆင်ဆင် အရွယ် လတ်လတ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရှိနေပြီး လာသမျှ ဧည့်သည်များကို ပြုံးရယ်ဧည့်ခံခြင်း၊ နေရာချထားခြင်း တို့ကို မပြတ် စီစဉ် ညွှန်ကြားနေ၏။

"ဘယ့်နှယ်လဲ ဒေါ်မြသိန်း မာရဲ့မဟုတ်လား"

"အခုတော့ သက်သာနေတာပါပဲရှင်၊ ဘယ်အချိန် ဖောက်ပြန်ဦးမယ် မသိဘူး"

"ဒီလိုပေါ့ဗျာ၊ ခန္ဓာကိုယ် ရှိနေသရွေ့ ဝေဒနာလည်း ရှိနေမှာပါပဲ၊ စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့၊ ဘုရားတရား ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် ခင်ဗျားလည်း ကျန်းမာလာပါလိမ့်မယ်"

"ကျွန်မလည်း တတ်နိုင်သရွေ့ ကြိုးစား ရှုမှတ်နေတာပါပဲရှင်၊ ကိုယ်သေရင် ဒါလေးပဲ ကိုယ့်နောက်ပါမှာ မဟုတ်လား"

"ဟော . . . အန်ကယ် တစ်ယောက်တည်းလား၊ အန်တီစိန် မပါဘူးလား"

ရှင်"

"မပါဘူး . . . သမီးရေ၊ အိမ်မှာပဲ နေမကောင်းလို့ နေရစ်တယ်၊ ဒါနဲ့ ဟောဒီက ဆရာဝန်လေးနဲ့ ဒေါ်မြသိန်းတို့ သားအမိကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဟောဒီက တစ်ဖက်ခြံကို ပြောင်းလာတဲ့ ဒေါက်တာ ညီသစ္စာပါတဲ့ ဗျာ"

"အိမ်နီးချင်းတွေ ဆိုတော့ ညရေးညတာ ကျန်းမာရေးအတွက် လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ ရှိရင် တောင်းလို့ ရတာပေါ့ဗျာ၊ မဟုတ်ဘူးလား မောင်သစ္စာ၊ သူက ဒေါ်မြသိန်း၊ ဟောဒီက မစိမ်းတဲ့၊ ဒေါ်မြသိန်းရဲ့ သမီးကြီးပေါ့၊ သမီးအငယ်က အငြိမ်းတဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ ရှိရင်လည်း အချိန်မရွေး ပြောနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာရယ်၊ မေမေ့ အနီးအနားမှာ ဆရာဝန် အသင့်ရှိနေတာ ကျွန်မတို့အတွက် ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်လို့ ဆိုရမှာပါပဲ"

"မေမေ့ ကျန်းမာရေးအတွက် ဒေါက်တာ့ဆီမှာပဲ အကူအညီ တောင်းရမှာ"

"ရပါတယ်ဗျာ . . . လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ ရှိရင် ပြောပါ"

ဘုရားကန်တော့ပြီး မစိမ်းကိုယ်တိုင် ညီသစ္စာနှင့် ဦးဘဇော်ကို ဧည့်ခံပါသည်။

"အငယ်မလေးလည်း မတွေ့ပါလား"

"ရှိပါတယ် အန်ကယ်၊ သူ့ထုံးစံအတိုင်း လူများရင် ပျောက်သွားရော၊ အဟင်း . . . ဟင်း"

"အင်း . . . ငြိမ်းဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် အင်မတန် အေးငြိမ်းတဲ့"

ကလေးပဲ"

"ဟုတ်တယ် အန်ကယ်ရေ ငြိမ်းကတော့ နာမည်နဲ့လူနဲ့ တကယ်လိုက်တယ်"

ငြိမ်းဆိုသည့် အမည်လေးကို ပထမဆုံး ညီသစ္စာအတွက် ကြားဖူးခြင်း ဖြစ်သော်လည်း သူ ဂရုမစိုက်မိပါ။ သားထံတွင် အာရုံ ရောက်နေသောကြောင့် ကြာကြာ အချိန်ဖြုန်းပြီး ထိုင်မနေနိုင်သဖြင့် အိမ်ရှင် သားအမိနှင့် အန်ကယ် ဦးဘဇော်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ဘက်ကို ပြန်ကူး လာခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ သားက မအိပ်သေး။ သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လာသဖြင့် သားကိုယ်လေးကို ညင်သာစွာ ပိုက်ထွေးထားရင်း သားမျက်နှာလေးကို ငုံ့နမ်းလိုက်သည်။

"ဒယ်ဒီ"

"ဗျား"

"ရေခဲမုန့်စားမယ်"

"ဒီအချိန်ကြီးကျမှ ဘယ်ရှိမှာလည်း သားရဲ့ မနက်ကျမှ စားနော်"

"ဟင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း အခုပဲ စားမယ်"

"ဟောဗျာ . . . အခုမှ ဒုက္ခပဲ၊ ပေါင်မုန့်စားပါလား သားရဲ့"

"ဟင့်အင်း . . . ရေခဲမုန့်ပဲ စားမယ်"

ပြောရင်း သားမျက်နှာလေး မွဲလာတာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် လက်က နာရီကို တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဝယ်ပေးလိုက်ပါ လူလေးရယ်၊ သူ လိုချင်တာ မရရင် တစ်ညလုံး ငိုနေပါဦးမယ်"

"ကဲ . . . လာ သားလိုချင်တဲ့ ရေခဲမုန့် ဒယ်ဒီ ဝယ်ပေးမယ်၊ မငိုနဲ့"

ဟုတ်လား"

"ဟုတ်"

"ဘကြီးတိုး ... ကျွန်တော်တို့ သားအဖ အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်"

"အေး ... အေး ... ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်း"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘကြီးတိုး"

သားအဖနှစ်ယောက် ကားဖြင့် ရေခဲမုန့် ဝယ်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သား၏ ကံ ဟု ဆိုရမည်။ သားလိုချင်သော ရေခဲမုန့်နှင့် ကိတ်ပါ ဝယ်ပေးပြီး ပြန်ခဲ့ကြ သည်။

သားက သူ လိုချင်တာရ၍ ပျော်ရွှင်နေသလို သား၏ ပြုံးပျော်နေသော မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ညီသစ္စာ ကိုယ်တိုင်လည်း ကြည်နူးချမ်းမြေ့နေစွာ ပြုံး နေပါသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သားက သူ့အကြိုက် ကာတွန်းကားခွေကို ဖွင့်ခိုင်း ပြီး လူကြီးလေး တစ်ယောက်လို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေသဖြင့် ညီသစ္စာ လည်း သား စိတ်ကူးတည့်ရာ မေးမြန်းပြောဆိုသမျှ စိတ်ရှည်စွာ ပြန်လည် ဖြေကြားနေရပါသည်။ သားက တစ်နေ့လုံး အိပ်ထားသဖြင့် ညဉ့်နက်သည့် အထိ မအိပ်တော့ပါ။ ချောမော့ပြီး အိပ်ခိုင်းသော်လည်း မရသဖြင့် ဘကြီး တိုးကို စောစော အိပ်ရာဝင်ခိုင်းလိုက်သည်။

သားနှင့် သူ နှစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့ရာ နောက်ဆုံး သားတစ်ယောက် တီဗွီ ရှေ့က ခုံပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ကလေး အိပ်ပျော်သွားမှ သားကိုယ်လေးကို အသာပွေ့ယူပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ လုံခြုံနွေးထွေးစွာ ချသိပ်ရသည်။

မအိပ်ခင် ပြတင်းတံခါးနားမှာ ရပ်ပြီး တစ်ဖက်ခြံကြီးကို ငဲ့ကြည့်လိုက် သည်။ လူရောင်စုံ၊ ကားရောင်စုံတို့ဖြင့် စည်ကား ရှုပ်ထွေးနေသော ခြံဝင်း

ကျယ်ကြီးမှာ အခုတော့ မည်သည့် လူရိပ်လူရောင်ကိုမျှ မမြင်မတွေ့ရဘဲ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေပုံကို ကြည့်ပြီး လူ့လောကကြီး၏ မတည်မြဲသော သဘောကို သံဝေဂ ရနေမိသည်။

တခြားကို မကြည့်ပါနှင့်။

ညီသစ္စာကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဒုက္ခ၊ သောက၊ ဗျာပါဒတွေနှင့် ရင်ဆိုင် တွေ့ကြုံဖြတ်သန်း လာခဲ့ရသည့် ဘဝမှာ သားဆိုသည့် ဖြေသိမ့်စရာ အင်အားတစ်ရပ် ရှိနေ၍သာ သူ့ဘဝမှာ အထီးကျန်ဆန်စွာ ခြောက်သွေ့မ သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

"အင်း"

"သား"

ညည်းညူသံလေးနှင့်အတူ တစ်ဖက်သို့ လူးလွန်သွားသော သားကြောင့် ပြတင်းနားမှ ခွာကာ သားရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

သား . . .။

ဒယ်ဒီ့သားရယ် . . .။

ပါးပြင်လေးကို ငုံ့နမ်းပြီး သားကိုယ်လေးမှ လွတ်နေသော စောင်ပါးလေး ကို ပြန်လည် လွှမ်းခြုံပေးလိုက်ပြီး သားအနားမှာ ဝင်ရောက် လဲလျောင်း လိုက်သည်။

မနက်ဖြန် သူ့ဂျူတီနားရက်မို့ အိမ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရမည်။ ပြီးတော့ သားနှင့်အတူ တစ်ပတ်စာ ဈေးဝယ်ထွက်ရမည်။ သားက အပြင်ထွက်ရ လျှင် သိပ်ပျော်သည်။

လူတွေ အများကြီးကို မြင်တွေ့နေရခြင်းကပဲ သားအတွက် အသစ်အဆန်း ဖြစ်နေပုံရသည်။ ဘကြီးတိုးလည်း ထိုအချိန်ကျမှပင် သားကို သူ့လက်ကို

အပ်ပြီး အေးအေးလူလူ နားရသည်မို့ စိတ်ထဲမှာ စာနာစိတ်ဖြင့် သနားမိပေ
မဲ့ မတတ်နိုင်။

သားကို ဘကြီးတိုးကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူနှင့်မှ စိတ်မချ။ ကလေးထိန်း
အိမ်ဖော်တွေကိုလည်း သူ မယုံ။ လစ်လျင် လစ်သလို ကလေးကို
အန္တရာယ်ပြုမှာ စိုးရိမ်သည်။

သူတို့အတွက် လိုအပ်သော အဝတ်လျှော်၊ မီးပူတိုက်၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေး
အလုပ်ကို ဆေးရုံက အလုပ်သမားလေး တစ်ယောက်ကို တာဝန်ပေး
ထားသည်။ ထမင်းဟင်းကို ဒီလိုပဲ တစ်ပတ်စာ ဝယ်ထားပြီး ဖြစ်သလို ကြုံ
သလို စားသွားရတာမို့ ဒီတစ်ပတ်နားရက်မှာ သူပဲ လက်စွမ်းပြ ချက်ပြုတ်
ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် မကြာခင်မှာပဲ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်း နွမ်းနယ်
ထားသမျှ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသည်။
